

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 7 czerwca 2019 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w L., reprezentowana przez radcę prawnego, wniosła o zasądzenie od Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej (...) Szpitala (...) (...) w Ł. 121.070,37 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 120.947,00 zł od dnia 6 lipca 2018 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 123,37 zł od dnia 27 lipca 2018 roku do dnia zapłaty, a także o zasądzenie zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazano, że strony zawarły umowę o przyłączenie do sieci dystrybucyjnej powodowej spółki instalacji odbiorczej w zakresie zasilania rezerwowego dla nieruchomości położonej przy ul. (...) w Ł.. Termin wykonania przyłączenia określono w umowie na 31 grudnia 2014 roku, zaś do protokolarnego odbioru urządzeń energetycznych doszło 25 maja 2015 roku. Przyczyną opóźnienia był brak możliwości zlokalizowania złącza kablowego w pierwotnie zakładanej lokalizacji z uwagi na brak zgody właściciela sąsiedniej nieruchomości. Pozostałe prace niezbędne do przyłączenia w postaci wykonania instalacji odbiorczej leżały po stronie pozwanego. Z tytułu opłaty przyłączeniowej powódka wystawiła 21 czerwca 2018 roku fakturę na kwotę 151.578,68 zł, wyliczoną na podstawie rzeczywistych nakładów poniesionych przez nią na realizację przyłączenia. Powódka wyjaśniła nadto, że kwota opłaty przyłączeniowej wskazana w § 4 ust. 1 umowy, a opiewająca na 69.000 zł, stanowiła jedynie wartość szacunkową kalkulowaną na etapie wydawania warunków przyłączenia, zaś zmiana lokalizacji złącza oraz odsunięcie linii kablowej wymusiły konieczność poniesienia dodatkowych nakładów, których nie dało się przewidzieć na etapie dokonywania wstępnej kalkulacji. Pozwany dobrowolnie wpłacił kwotę 30.631,68 zł, po uprzednim dokonaniu potrącenia należności z tytułu kary umownej wyliczonej zgodnie z § 7 ust. 1 lit. a umowy na kwotę 54.238,32 zł, uznając jednocześnie, że kwota obciążającego go zobowiązania stanowi równowartość opłaty przyłączeniowej określonej w umowie (69.000 zł) powiększonej o wartość podatku VAT w wysokości 23% (razem 84.870 zł). Powódka kwestionowała zasadność naliczenia kary umownej oraz dokonanego potrącenia podnosząc, że do opóźnienia doszło z uwagi na niewywiązanie się przez pozwanego z obowiązków określonych w § 3 umowy (związanych m. in. z wykonaniem instalacji odbiorczej). Na dochodzoną przez powódkę kwotę składało się 120.947,00 zł należności głównej, stanowiącej różnicę między kwotą na fakturze a wysokością dobrowolnej zapłaty pozwanego, oraz 123,37 zł tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 30.631,68 zł, liczonych za okres od 6 do 26 lipca 2018 roku.

(pozew k. 4-6)

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 18 czerwca 2019 roku Sąd uwzględnił żądanie pozwu.

(nakaz zapłaty k. 41)

Pozwany, reprezentowany przez adwokata, w ustawowym terminie zaskarżył przedmiotowy nakaz zapłaty w całości oraz wniósł o oddalenie powództwa

i zasądzenie zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że protokół odbioru przyłącza z 26 maja 2015 roku został sporządzony bez jego udziału ani wiedzy, a faktyczne przyłączenie do sieci nastąpiło dopiero w dniu 21 czerwca 2018 roku (data wystawienia faktury). Przed tą datą nikt pozwanego nie zawiadamiał o zakończeniu prac przez powódkę. Wobec powyższego powódka pozostawała w zwłoce ze spełnieniem swojego świadczenia przez okres co najmniej 1278 dni, co upoważniało do naliczenia kary umownej w oparciu o § 7 ust. 1 pkt a) umowy przyłączeniowej. Nadto pozwany zakwestionował wskazaną w fakturze wysokość opłaty przyłączeniowej podnosząc, że powódka w żaden sposób nie wyjaśniła sposobu jej wyliczenia ani nie przedstawiła jakichkolwiek rachunków czy też kosztorysów umożliwiających rzeczywistą weryfikację wycenionej przez powódkę usługi. Ostatecznie pozwany wniósł o oddalenie powództwa z uwagi na spełnienie świadczenia, które nastąpiło częściowo poprzez dokonanie potrącenia roszczenia dochodzonego pozwem z roszczeniem o zapłatę kary umownej oraz w pozostałej części przez zapłatę reszty należności powódki, przy przyjęciu, że dług pozwanego opiewał na kwotę 84.870 zł.

(sprzeciw od nakazu zapłaty k. 46-52)

W dalszym toku postępowania strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska, z tym jedynie uzupełnieniem, że pełnomocnik pozwanego podniósł zarzut przedawnienia dochodzonego roszczenia.

(odpowiedź na sprzeciw od nakazu zapłaty k. 63-64, pismo pełnomocnika pozwanego z 13.07.2019 r. k. 80-82, protokół rozprawy k. 87-92v)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 października 2013 roku strony zawarły umowę o przyłączenie do sieci dystrybucyjnej instalacji odbiorczej o mocy przyłączeniowej 800,00 kW w zakresie zasilania rezerwowego dla nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...) (adres siedziby pozwanego), zgodnie z warunkami przyłączenia stanowiącymi załącznik nr 1 do umowy. Termin przyłączenia został ustalony na dzień 31 grudnia 2014 roku.

(bezsporne)

Na podstawie § 4 ust. 1 zawartej umowy strony określiły szacowaną opłatę przyłączeniową na 69.000 zł netto, zgodnie z kalkulacją stanowiącą załącznik nr 2 do umowy. Ostateczne wyliczenie wysokości opłaty nastąpić miało po wykonaniu robót, przy zastosowaniu opłat według "Taryfy dla energii elektrycznej (...) S.A." obowiązującej w dacie zawarcia umowy (§ 4 ust. 2 umowy). Termin płatności wyznaczono na 14 dni od daty wystawienia faktury przez powoda (§ 4 ust. 3).

(umowa k. 15, załącznik nr 2- kalkulacja opłaty za przyłączenie k. 20)

W myśl § 7 ust. 1 lit. a) umowy każda ze stron mogła naliczyć kary umowne w wysokości 0,05% wartości wstępnej opłaty za przyłączenie brutto, za każdy dzień zwłoki powstałej z winy drugiej strony w dochowaniu terminu przyłączenia ustalonego na dzień 31 grudnia 2014 roku.

(umowa k. 16)

Umowa została zawarta na 6 lat od daty pierwotnie ustalonego terminu przyłączenia. Wszelkie jej zmiany wymagały formy pisemnej pod rygorem nieważności (§ 9 ust. 1 i 2).

(umowa k. 16)

W dniu 26 maja 2015 roku pracownicy powoda oraz wykonawcy robót sporządzili protokół z odbioru technicznego i przekazania do eksploatacji linii elektroenergetycznej, w której stwierdzili wykonanie prac zgodnie z zawartą umową i dokumentacją projektową oraz gotowość oddania do eksploatacji obiektu, uznając linię za odebraną i nadającą się do przyłączenia pod napięcie. W sporządzaniu protokołu nie brali udziału przedstawiciele pozwanego, gdyż pozostawało to wewnętrzną sprawą między powódką a wykonawcą robót i dotyczyło ich wzajemnych rozliczeń.

(protokół z 26.05.2015 r. k. 23-23v, zeznania świadka P. L. k. 88-88v)

Opóźnienie wykonania przyłącza wynikało początkowo z braku zgody właściciela sąsiedniej nieruchomości (...) na zlokalizowanie na jej terenie przyłącza, co skutkowało koniecznością zmiany projektu, warunków przyłączenia i podpisania umowy z nowym podwykonawcą. (...) ostatecznie zgodził się na lokalizację przyłącza na terenie jego nieruchomości, jednakże w innym wariantcie od pierwotnie planowanego, co pociągnęło za sobą dodatkowe koszty, nie uwzględnione we wstępnej kalkulacji opłaty przyłączeniowej. Powódka miała także problemy z wyłonieniem nowego wykonawcy, ostatecznie udało się to dopiero w marcu 2015 roku. Sporządzenie dokumentacji projektowej leżało w gestii powódki.

(pismo UŁ z 12.03.2014 r. k. 24, zeznania świadków P. L. k. 88, H. C. k. 88v, J. J. k. 92)

Warunki przyłączenia sporządziła powódka na prośbę szpitala, dla dwóch równoległych inwestycji w zakresie zasilania podstawowego i rezerwowego. Określenie lokalizacji złącza należało do obowiązków powódki. Zasilanie podstawowe powstało wcześniej, a inwestycja przebiegła bez żadnych komplikacji. Do dzisiaj pozwany nie zgłosił natomiast przyłącza rezerwowego, pracuje jedynie na zasilaniu podstawowym. Do obowiązków szpitala należało sporządzenie dalszej dokumentacji i poprowadzenie kabla instalacji odbiorczej do punktu określonego przez powódkę, a następnie zgłoszenie gotowości przyłączenia ww. kabla do wykonanego przez powódkę złącza, co jednak dotychczas nie nastąpiło. Powyższe nie miało przy tym wpływu na terminowość wykonania prac przez powódkę. Odbiór fizyczny robót nastąpił w 2015 roku, a ostateczne rozliczenie w 2018 roku, w międzyczasie nikt nie kontaktował się z pozwanym. W warunkach przyłączenia stanowiących załącznik do umowy nie określono lokalizacji złącza. Z kolei bez informacji od strony powódki o lokalizacji złącza i gotowości z jej strony do przyłączenia pozwany nie był w stanie sporządzić dokumentacji projektowej, a w konsekwencji doprowadzić kabla instalacji odbiorczej do przedmiotowego złącza.

(zeznania świadków P. L. k. 88, J. P. k. 89v-90, A. A. k. 90v-91, J. J. k. 92, warunki przyłączenia k. 17-19, umowa k. 15-16)

W dniu 21 czerwca 2018 roku powódka poinformowała pozwanego, że jest gotowa do świadczenia usługi dystrybucji energii elektrycznej, oraz że sieć dystrybucyjna jest przygotowana do przyłączenia instalacji odbiorczej obiektu szpitalnego w zakresie zasilania rezerwowego. Do pisma dołączono fakturę z dnia 21 czerwca 2018 roku na kwotę 151.578,68 zł tytułem opłaty przyłączeniowej w gr. III w związku z wykonaniem umowy zawartej z pozwanym. Termin płatności wyznaczono na dzień 5 lipca 2018 roku. Nadto do pisma załączono kalkulację ostatecznej opłaty za przyłączenie z dnia 21 czerwca 2018 roku, w której wskazano, że opłatę obliczono na podstawie rzeczywistych nakładów poniesionych na przyłączenie obiektu, na które składały się - złącze kablowe SN 15 kV wraz z dokumentacją o wartości 71.134,82 zł netto oraz linia kablowa 15 kV 2 x 1 x 240 mm² wraz z dokumentacją o wartości 52.099,88 zł netto.

(faktura k. 25, kalkulacja k. 26, zawiadomienie o gotowości do świadczenia usługi dystrybucji energii elektrycznej k. 27)

Pozwany wystawił w dniu 20 lipca 2018 roku notę księgową obciążając powoda kwotą 54.238,32 zł z tytułu kary umownej za każdy dzień zwłoki przyłączenia do sieci dystrybucyjnej przyjmując 1278 dni opóźnienia oraz szacunkowy nakład na przyłączenie obiektu w wysokości 84.870 zł brutto - pismo wpłynęło do kancelarii powódki 20 lipca 2018 roku. Pismem z dnia 26 lipca 2018 roku pozwany złożył powódce oświadczenie o potrąceniu wzajemnych zobowiązań.

(oświadczenie o potrąceniu k. 28, nota księgową k. 29, zeznania świadka A. O. k. 91-91v)

W dniu 26 lipca 2018 roku pozwany zapłacił powódce przelewem 30.631,68 zł tytułem pozostałej, uznawanej przez niego, wysokości opłaty przyłączeniowej. Płatność zaksięgowano tego samego dnia.

(potwierdzenie przelewu k. 30)

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o powołane wyżej dowody, uznając je w całości za wiarygodne. Wniosek powódki o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego do spraw energetyki zgłoszony dopiero na rozprawie na okoliczność dokonania obliczenia rzeczywistych kosztów realizacji przyłącza rezerwowego został oddalony jako spóźniony. Podkreślenia wymaga, że powódka reprezentowana była przez zawodowego pełnomocnika, a jednocześnie już na etapie korespondencji przedsądowej wiedziała, że pozwany kwestionuje wysokość należnej opłaty przyłączeniowej - pomimo tego w pozwie nie złożono wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego. Nadto nie można tracić z pola widzenia, że w sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wprost postawił zarzut nieudowodnienia wysokości dochodzonego roszczenia wskazując na lakoniczne uzasadnienie i brak stosownego wyliczenia oraz dokumentów źródłowych umożliwiających weryfikację kalkulacji sporządzonej jednostronnie przez powódkę i dołączonej do faktury z 21 czerwca 2018 roku. Pomimo tak postawionego zarzutu pełnomocnik powódki w kolejnym piśmie przygotowawczym z dnia 30 lipca 2019 roku (tj. w odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty)

nie złożył stosownego wniosku dowodowego. W tym stanie rzeczy wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego złożony na rozprawie w dniu 6 listopada 2019 roku (a więc rozprawie bezpośrednio poprzedzającej wydanie wyroku, na którą wezwano wszystkich zawnioskowanych świadków) musiał zostać potraktowany jako oczywiście spóźniony. Strona powodowa nie złożyła go bowiem we właściwym terminie ze swojej wyłącznej winy, a jego uwzględnienie skutkowałoby zwłoką w rozpoznaniu sprawy, co w świetle art. 217 § 2 k.p.c., w brzmieniu obowiązującym przed 7 listopada 2019 roku, skutkowało pominięciem przedmiotowego dowodu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie jedynie w niewielkiej części.

Sam fakt zawarcia umowy, jej wykonania oraz istnienia po stronie pozwanej zobowiązania do zapłaty opłaty przyłączeniowej był bezsporny w niniejszym postępowaniu. Spór zasadzał się natomiast co do wysokości opłaty przyłączeniowej oraz skuteczności naliczania przez pozwanego kar umownych oraz dokonanego potrącenia.

Powód, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, nie udowodnił wysokości dochodzonego roszczenia ponad bezsporną kwotę 84.870 zł brutto. Niewątpliwie w treści § 4 ust. 1 umowy określono jedynie szacunkową wartość ostatecznej opłaty przyłączeniowej, wskazując że jej ostateczne wyliczenie nastąpi na podstawie rzeczywiście poniesionych nakładów, zgodnie ze stosowną taryfą obowiązującą w przedsiębiorstwie powódki. Nie zmienia to jednak faktu, że w razie kwestionowania przez drugą stronę wysokości tak wyliczonej ostatecznej opłaty przyłączeniowej, to na stronie powodowej, zgodnie z dyspozycją art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c., spoczywał ciężar udowodnienia okoliczności, z których wywodziła ona skutki prawne. Oznacza to, że dla udowodnienia wysokości dochodzonego roszczenia powódka powinna precyzyjnie wykazać rzeczywiście poniesione nakłady, chociażby przez złożenie odpowiedni umów, faktur czy też rachunków, jak również załączyć do akt taryfę, o której mowa w § 4 umowy. Tymczasem jedynym zaoferowanym przez powódkę dowodem na okoliczność wysokości ostatecznej opłaty przyłączeniowej były zeznania świadka J. P.. Z dowodu tego wynikało natomiast jedynie to, że rzeczywiście poniesione nakłady znacząco przekroczyły wartość pierwotnie szacowanej opłaty przyłączeniowej, w żadnej jednak mierze dowód ten nie pozwalał na odtworzenie faktycznej wartości tychże nakładów.

Ostatecznie więc powódka udowodniła jedynie istnienie zobowiązania pozwanego do zapłaty na jej rzecz kwoty 69.000 zł netto (84.870 zł brutto). Termin zapłaty ww. świadczenia, określony zgodnie z § 4 ust. 3 umowy na czternasty dzień od daty wystawienia faktury, wyznaczony został na 5 lipca 2018 roku. Po tej dacie pozwany popadł w opóźnienie, zaś powódka uprawniona była do naliczania odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 6 lipca 2019 roku, na podstawie art. 481 § 1 k.c.

Zapłata długu nastąpiła w dniu 26 lipca 2018 roku poprzez zapłatę przelewem kwoty 30.631,68 zł oraz złożenie oświadczenia woli o potrąceniu wzajemnej wierzytelności z tytułu kar umownych naliczonych na podstawie § 7 ust. 1 lit. a umowy w wysokości 54.238,32 zł, do zapłaty których powódka została wezwana poprzez doręczenie w dniu 20 lipca 2019 roku noty księgowej.

W ocenie Sądu pozwany zasadnie naliczył powódce kary umowne oraz dokonał skutecznego potrącenia poprzez złożenie drugiej stronie oświadczenia woli na piśmie.

Zgodnie z § 7 ust. 1 lit. a) umowy strony zastrzegły sobie prawa do naliczania odsetek i kar umownych za niedotrzymanie warunków przedmiotowej umowy, m. in. za każdy dzień zwłoki powstałej z winy drugiej strony w dochowaniu terminu przyłączenia zgodnie ustalonego na dzień 31 grudnia 2014 roku, w wysokości 0,05 % wartości wstępnej opłaty przyłączeniowej brutto (84.870 zł). W świetle ustalonego stanu faktycznego do dzisiaj pozwany nie został przyłączony do sieci dystrybucyjnej powódki, przy czym na ten moment dalsze opóźnienie leży wyłącznie po stronie pozwanej, to na niej ciąży bowiem obowiązek sporządzenia dokumentacji projektowej i poprowadzenie kabla instalacji odbiorczej do złącza wykonanego przez powódkę. Tym niemniej jednak powyższy obowiązek zaktualizował się dopiero z dniem zawiadomienia pozwanego o gotowości powódki do świadczenia usługi dystrybucji energii elektrycznej oraz o przygotowaniu sieci do przyłączenia instalacji odbiorczej obiektu szpitalnego

w zakresie zasilania rezerwowego, co nastąpiło dopiero w dniu 21 czerwca 2018 roku. Przed tą datą pozwany nie dysponował żadnymi informacjami na temat wykonania złącza przez powódkę, gotowości do przyłączenia oraz przede wszystkim lokalizacji złącza. Bez tych danych prowadzenie dalszych prac obciążających pozwanego było niemożliwe i bezcelowe. Podkreślenia wymaga, że pracownicy pozwanego nie brali udziału w sporządzeniu protokołu odbioru robót, który był wewnętrznym dokumentem sporządzonym na potrzeby umowy łączącej powódkę z wykonawcą. Nikt też ze strony powodowej nie kontaktował się z pozwanym aż do czasu ostatecznego rozliczenia robót, co z nie wyjaśnionych w toku postępowania dowodowego przyczyn nastąpiło dopiero wraz z wystawieniem spornej faktury z dnia 21 czerwca 2018 roku, a więc przeszło 2 lata od daty faktycznego zakończenia prac przez powódkę. Nie można przy tym czynić pozwanemu zarzut, że sam nie interesował się przebiegiem prac, skoro dotyczyły one zasilania rezerwowego, nie była to więc priorytetowa inwestycja z perspektywy prowadzonej przez niego działalności leczniczej, nie wpływająca bezpośrednio na bezpieczeństwo pacjentów. Także i początkowe opóźnienie w realizacji samych robót spowodowane było działaniem powódki, za które pozwany nie może ponosić odpowiedzialności. Sporządzenie dokumentacji projektowej, zgodnie z warunkami przyłączenia, oraz określenie lokalizacji złącza leżało bowiem w gestii wydziału inwestycji powodowej spółki. To ją zatem obciążał brak zgody podmiotu trzeciego na lokalizację złącza na terenie jego nieruchomości i konieczność naniesienia poprawek na plan oraz dalsze wydłużenie terminu realizacji prac spowodowanej trudnościami z wyłonieniem wykonawcy. Ostatecznie więc nie budzi wątpliwości Sądu, że do dnia 21 czerwca 2018 roku to powódka pozostawała w zwłoce, rozumianej jako zawinione opóźnienie, które skutkowało nie dochowaniem terminu przyłączenia. Zwłoka ta wynikała początkowo ze sporządzenia warunków przyłączenia i dokumentacji projektowej bez wymaganej zgody podmiotu trzeciego, a następnie z niczym nieuzasadnionego niezawiadomienia pozwanego o zakończeniu robót i gotowości do przyłączenia. Dopiero od dnia 21 czerwca 2018 roku dalsza zwłoka wynikać może z zaniechania po stronie pozwanej, tak jak twierdziła w pozwie strona powodowa, bezpodstawnie przesuwając jednak tę datę na 25 maja 2015 roku i łącząc przejście odpowiedzialności za zwłokę w przyłączeniu na drugą stronę z samym faktem odbioru robót, o którym pozwany szpital nawet nie wiedział.

W konsekwencji więc zwłoka w dochowaniu terminu przyłączenia z wyłącznej winy powódki wyniosła 1278 dni, co oznacza że pozwany prawidłowo naliczył karę umowną w wysokości 54.238,32 zł na podstawie § 7 ust. 1 lit. a) umowy przyłączeniowej. Z kolei zgodnie z art. 498 § 1 k.c. gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym. Wskutek potrącenia obie wierzytelności umarzają się nawzajem do wysokości wierzytelności niższej (§ 2). W myśl art. 499 k.c. potrącenia dokonywa się przez oświadczenie złożone drugiej stronie. Oświadczenie ma moc wsteczną od chwili, kiedy potrącenie stało się możliwe. W konsekwencji więc przyjąć należało, że składając w formie pisemnej oświadczenie o potrąceniu w dniu 26 lipca 2018 roku wzajemnych wierzytelności do kwoty 54.238,32 zł oraz dokonując tego samego dnia zapłaty kwoty 30.631,68 pozwany w całości uregulował należność główną z tytułu opłaty przyłączeniowej.

Tym niemniej jednak, o czym była mowa we wcześniejszej części uzasadnienia, pomiędzy 6 lipca 2018 roku a 26 lipca 2018 roku pozwany pozostawał w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia. Powód dochodził za ten okres 123,37 zł skapitalizowanych odsetek za opóźnienie wyliczonych od kwoty 30.631,68 zł wraz z dalszymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 27 lipca 2018 roku do dnia zapłaty i w tym zakresie roszczenie powoda podlegało uwzględnieniu w całości, skoro zapłata należności głównej w tej wysokości nastąpiła dopiero 26 lipca 2018 roku.

Z wyżej omówionych względów częściowemu uwzględnieniu podlegało także żądanie zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie od należności głównej, ale jedynie liczonych od udowodnionej co do wysokości pozostałej kwoty brutto opłaty przyłączeniowej, tj. od 54.238,32 zł, i jedynie za okres od dnia następnego po dniu wymagalności roszczenia, do dnia zapłaty, tj. od 6 lipca 2018 roku do 26 lipca 2018 roku. W pozostałym zakresie żądania powódki podlegało oddaleniu.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c. obciążając powódkę obowiązkiem zwrotu na rzecz pozwanego całości poniesionych przez niego kosztów procesu, mając na względzie, że powództwo uwzględniono jedynie w nieznaczej części stanowiącej ułamek procenta wartości przedmiotu sporu. Na koszty procesu złożyło

się wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 5.400 zł (obliczone zgodnie z § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie - Dz. U. 2015, poz. 1800, ze zm.) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 34 zł (k. 55).